

[Poulsgaard]

ministeren i den kommende folketings-samling vil fremsætte lovforslag, der tager sigte på en total afvikling af dette ulyksalige center.

Besvarelse (10/8 79):

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Tilgangen til Ålborg universitetscenter udgjorde pr. 28. juli 1979 i alt 553 fordelt som følger på de 3 hovedområder:

Teknik og naturvidenskab 264

Samfundsvidenskab 197

Humaniora 92

Herudover forventes en vis søgning i august måned, men tilgangen i alt i 1979 forventes at udvise et mindre fald i forhold til tilgangen i 1978.

Centeret ville – under forudsætning af tilstrækkelig tilgang – have haft mulighed for at optage i alt 1.030 nye studerende. Differencen mellem den faktiske tilgang og den mulige optagelse er dog ikke udtryk for, at centeret i samme omfang vil have udnyttet kapacitet, idet en tilgang svarende til de maksimale optagelsestal ville have krævet en gradvis udbygning af kapaciteten.

En tilgang på det nuværende niveau til centeret aktualiserer på ingen måde overvejelser om nedlæggelse af centeret, men kan sinke en ønskelig faglig udbygning. Ålborg universitetscenter bidrager også med den nuværende tilgang på afgørende vis til dækning af Nordjyllands uddannelsesbehov, hvad angår ingeniører, økonomer, gymnasielærere, socialrådgivere osv., og de fleste af disse uddannelser var da også etableret i Ålborg forud for centerets start. Også i landsplanmæssig sammenhæng udgør Ålborg universitetscenter et nødvendigt led. Ålborg universitetscenter er således det største uddannelsessted for ingeniører uden for København og det eneste uddannelsessted for landinspektører.

Endelig bør påpeges, at der i perioden fra 1981 og frem må forventes en væsentlig forøgelse i behovet for studiepladser på det videregående trin som følge af den kraftige stigning i tilgangen til gymnasiet i 1978 og 1979. Det er ønskeligt, at en væsentlig del af dette tilgangspres retter sig mod uddannelser, som også findes ved Ålborg universitetscenter, herunder ingeniør- og erhvervsøkonomuddannelserne.

Til statsministeren (6/8 79) af:

Annelise Godfredsen (KF):

»Kan statsministeren bekræfte, at regeringens energipolitiske redegørelse samt konklusionen fra mødet i det europæiske råd i Strasbourg 21.–22. juni 1979 fortsat danner grundlag for regeringens energipolitik?«
(Spm. nr. 1289).

Begrundelse.

Regeringens energipolitiske redegørelse i marts 1979 bygger klart på den opfattelse, at kernekraft må betragtes som en nødvendig del af dansk energiforsyning i de kommende år. Statsministeren har endvidere understreget denne opfattelse ved uforbeholdent at tilslutte sig konklusionen ved det europæiske råds møde i Strasbourg i juni, hvor det bl. a. udtrykkes, at uden udvikling af kernekraft vil der ikke være mulighed for økonomisk vækst. Det er beklageligt, at udtalelser af ledende medlemmer af det ene af regeringspartierne nu skaber usikkerhed om troværdigheden i regeringens energipolitik.

Besvarelse (23/8 79):

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Regeringen udsendte den 21. august 1979 følgende erklæring om kerneenergi, som jeg skal tillade mig at henvise til:

Som nævnt i regeringens åbningsredegørelse i oktober 1978 indgår anvendelse af kernekraft som en del af regeringens energipolitik. Det er uændret regeringens synspunkt, at det er nødvendigt at anvende kernekraft som en del af energiforsyningen under forudsætning af, at sikkerheden ved driften er tilstrækkelig stor, og at der findes en tilfredsstillende løsning af affaldsproblemer.

Regeringen finder det hensigtsmæssigt, at et af folketings vedtaget lovforslag om tilladelse til anlæg af kernekraftværker forelægges for befolkningen ved en folkeafstemning efter reglerne i grundlovens § 42. Det er regeringens opfattelse, at man inden afgørelsen skal give befolkningen og folketings det bedst mulige grundlag for at tage stilling. I dette grundlag bør indgå de samfundsøkonomiske, beskæftigelsesmæssige, erhvervs-mæssige og sociale virkninger af en anvendelse af kernekraft samt en tilsvarende vurdering af